

MARIAN MUDDER

Geluksblind

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

LET ME TELL YOU HOW IT STARTED

Goed beschouwd zou ik blij moeten zijn. Het wordt allemaal voor me geregeld. Ik ben vrij om te gaan. Mooi. Hartstikke fijn. Leuk bedacht. Maar op dit moment kom ik niet verder dan woede. De gotspe dat hij me heeft belazerd! Dat hij me heeft verteld dat het niet meer dan een losse flodder was! 'Het heeft niets te betekenen, schat. Sorry, schat. Het zal niet meer gebeuren, schat.' Hij hield immers van mij. Mannen moeten nou eenmaal af en toe een ander bloempje bevruchten. Dat is biologisch zo bepaald. Daar konden ze niks aan dóén. Het had allemaal niets om het lijf, en ik geloofde het nog ook. De Lamzak. De Lafbek. Met zijn minderwaardigheidscomplex dat hij probeerde weg te neuken. Want dat moest het wel zijn, een typisch geval van een man op zoek naar bevestiging. Hij gaat zijn gang maar!

Maar het meest woedend ben ik op mezelf, omdat ik diep in mijn hart weet dat er iets anders aan de hand is. Diep in mijn hart weet ik dat ik doodsbang ben. Doodsbang om alleen

verder te gaan en om alleen te blijven. Mijn moeder heeft me net iets te vaak op het hart gedrukt dat ik in mijn handen mocht knijpen met deze man. 'Weglopertjes zijn doodloper-tjes'. Haar tegeltjeswijsheden hebben hun sporen achtergelaten. Als iets maar vaak genoeg tegen je gezegd wordt, ga je het vanzelf geloven.

Die affaire interesseert me niet eens zoveel. Mijn liefde voor Marc is de laatste jaren zo ver afgesleten dat ik hem zijn affaires gunde. Wel zo rustig voor mij.

Er zitten voordelen aan een liefdeloos huwelijk. Familie en vrienden zijn gerust, want je bent onder de pannen; een treurig bestaan als vrijgezel blijft je bespaard. En je hebt altijd iets te doen met kerst.

Voor ik met Marc trouwde, kuste ik vele kikkers. Janine noemde me een sukkelmagneet. 'Ik heb geen goud en geen juwelen voor het meisje van wie ik veel hou, maar ik heb mooie luchtkastelen en die zijn allemaal voor jou,' zong mijn eerste serieuze verkering. En daarmee was niets te veel gezegd. Luchtkastelen. Vrijbuiters met bindingsangst. Rokkenjagers die op mijn vader leken. Een gesjeesde stu-

dent met schulden of een muzikant met een alcoholprobleem. Het bohemienachtige type. Het was in elk geval altijd een probleemgeval, bij wie ik me op raadselachtige wijze verantwoordelijk voelde en bij wie ik de kans schoon zag om me te ontpoppen in Florence Nightingale.

Marc was heel anders; een hockeyjongen met een veelbelovende toekomst. Van hevige verliefdheid is nooit sprake geweest. Liefde? Liefde? Dat is zo'n achterhaald begrip, kindje. Liefde is luxe. Een geschikte partner. Een goede partij. Een verstandige keuze. Daar gaat het om. Zekerheid. Daar gaat het om. Iemand met wie je thuis kunt komen. Representatief, degelijk en betrouwbaar. Met een goede baan en een waardevast pensioen.

We leerden elkaar kennen tijdens een zeiltochtje met vrienden waarbij ik kotsmisselijk in de kajuit lag. Hij was de enige die me niet het gevoel gaf dat ik in mijn eentje het dagje zeilen lag te verpesten. Heel lief kwam hij af en toe even bij me kijken. 'Eens maar nooit weer,' kreunde ik toen hij vroeg hoe ik me voelde terwijl hij, zonder een vies gezicht te trekken, mijn emmertje verschoonde. Een prestatie van formaat in mijn ogen.

De volgende dag liet hij een grote bos bloemen bezorgen in de kunstgalerie waar ik werkte. Het maakte indruk. Ik geef het toe. Hij las gedichten voor van J.C. Bloem, een belachelijke dichter, maar toch. Op ons eerste afspraakje liet hij een cd van Gordon horen, wat op zich een redelijk onschuldig vergrijp is, maar hij zei erbij dat het de mooiste plaat óóit gemaakt was. Dat had natuurlijk voldoende moeten zijn om meteen naar de nooduitgang te rennen. Hij leidde me rond in zijn Amsterdam-Zuidpand en vertelde achteloos welk bedrag op zijn bankrekening stond. Apenrotsgedrag. Maar het voelde wel veilig en dus liet ik me gewillig inpakken. De beloning van jezelf aanpassen is liefde, of wat ik ervoor aanzag. Ik verwarde schuldgevoel met liefde. Ik verwarde angst met liefde. Ik verwarde van alles met liefde.

Volgens Janine was ik ‘broeds naar maatschappelijk aanzien’. Misschien was dat ook wel zo. Hongerig naar bevestiging van mijn omgeving duwde ik het weerbarstige kind in mij weg. Het kind met grote dromen, dat hutten bouwde, in bomen klom en jongensboeken las over rovers en onbewoonde eilanden. Het kind met grote dromen werd een keurig

meisje dat deed wat haar gezegd werd. En trouwde met Marc.

Het was een mooie dag. Iedereen stond te juichen. De zon scheen. Er werd met rijst gegoid. Iedereen was blij. Alleen nog moeder worden, de hoogst haalbare status als vrouw, dan was ik gelukt in de ogen van mijn omgeving. We stevenden in hoog tempo af op een alles-in-orde-plaatje. Terwijl Marc zijn huwelijksgelofte aflegde, piepte een stemmetje heel diep in mij, dat ik moest wegrennen. Maar ik deed het niet. Blijkbaar kan dat. Ergens in je hoofd is een verkeerde wissel omgegaan waardoor je wel hoort, maar niet luistert.

Tijdens het jawoord rolden de tranen over mijn wangen. Ik buitelde heen en weer tussen opluchting en wanhoop. Ik droeg een lichtgroene jurk, dat leek me toepasselijk. Ik was immers zo groen als gras wat betreft het huwelijk. Na de plechtigheid werd op mijn verzoek *Absolute Beginners* van David Bowie gedraaid. Tijdens dit nummer werd de bruidstaart aangesneden. Het was warm. De taart had te lang in de zon gestaan. Het mes had de taart nog niet geraakt of hij zakte langzaam door zijn zuiltjes. De bovenste etage van de

taart viel op zijn kant en het plastic bruidspaar zakte weg in de slagroom. Iedereen lachte.

Op de wc heb ik een paar minuten mijn emoties de vrije loop gelaten en overwogen om alsnog de kuierlatten te nemen. Bij gebrek aan ideeën over waar de reis naartoe moest gaan, ben ik terug het feestgedruis in gewandeld, met zwarte mascarastrepen op mijn gezicht. Je bent een *drama queen* of niet natuurlijk. Niemand keek ervan op. Alle tranen zijn gelukstranen op zo'n dag als deze.

Tijdens een van de speeches werd gezegd dat het de droom van ieder meisje was om te trouwen. *For a split second* heb ik gedacht dat het over iemand anders ging. Ik heb nooit gedroomd van een trouwdag. Mijn dromen waren van een heel ander soort: op een paard in galop over een Zuid-Amerikaanse pampa was er zo een. Een relatie met een man van wie ik met heel mijn hart en ziel hield, bij wie ik me volledig kon ontspannen, met wie ik vreselijk kon lachen en ook nog eens lekker kon vrijen was er nog een.

Eén droom is wel uitgekomen. De wens om geen kinderen te krijgen. Eeuwenlang hadden

vrouwen geen keus. Ik ben een van de eerste generaties vrouwen die kon kiezen voor een kinderloos bestaan. Alleen daarom al leek het me de moeite waard. En zolang er nog kinderen worden vermoord en vrouwen worden verkracht, voel ik geen enkele behoefte om mijn bijdrage te leveren aan het voortbestaan van de menselijke soort. Bovendien heb ik het altijd oneerlijk gevonden dat een vrouw zwanger kan worden zonder klaar te komen. Een man heeft tenminste een beetje lol gehad voor de ontvangenis, maar bij een vrouw is dat nog maar de vraag. We hebben het wel geprobeerd. Een tijdje. In het begin, toen ik er nog het beste van wilde maken. Maar het leek alsof deze stille, diepe wens mijn lichaam in een ijzeren greep hield. Of mijn lichaamssappen waren hem zo vijandig dat zijn zaad er spontaan van achteruit ging zwemmen, dat kan ook.

Naarmate ons huwelijk verslechterde ben ik stiekem de pil gaan slikken, voor de zekerheid. Voor het geval mijn lichaam opeens van gedachten zou veranderen of zou gaan luisteren naar een grote, geheimzinnige biologische klok. Ik praatte er zo min mogelijk over. Het was ook geen grote wens van Marc. Hij wilde

kinderen omdat het hoorde, omdat zijn ouders het graag wilden, zodat onze spruiten konden worden bijgezet op de schoorsteen, bij de rest van het nageslacht. Het was iets waarvan hij dacht dat het vanzelf zou gebeuren. Maar het gebeurde niet. En dat vond hij ook best.

En nu krijg ik de kans van mijn leven om bij hem weg te gaan zonder met een levensgroot schuldgevoel rond te hoeven lopen. Dit is mijn kans hem de zwartepiet te kunnen toespelen. Dit is mijn kans om mijn vrienden, die hem 'zo'n toffe peer' vinden, van mijn gelijk te overtuigen. Want zomaar weggaan bij zo'n toffe peer wordt je niet in dank afgenomen, natuurlijk. Leg dat maar eens uit. Die toffe peer met wie ik het zo enorm getroffen heb, met het mooie huis en het riante inkomen, die leuke kerel, die na elk glas bier leuker wordt, en luidruchtiger. Mijn vrienden lopen met hem weg. Maar zij hoeven ook niet met hem samen te leven. Zij trekken de deur achter zich dicht na een avondje gezelligheid.

Ik kan natuurlijk de mantel der liefde, samen met een stel enorme oogkleppen, uit de mottenballen trekken en lekker doorhobbelen alsof er niets is gebeurd. Dat heb ik immers

jaren gedaan. Maar vandaag is alles anders. Is het vanwege Lisettes zelfmoord drie maanden geleden, dat de schellen me van de ogen zijn gevallen en dat het me opeens helder voor de geest staat dat léven zich niet laat uitstellen? Als ik niet zo godvergeten bang was, zou ik heel hard wegrennen om de rest van mijn leven te ontdekken, zonder hem. Al was het alleen maar om mezelf een kans op echt geluk te gunnen.